

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/602/2015
Identifikačné číslo spisu:	1511227083
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1511227083.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: O. A. bytom H., právne zastúpená Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom, so sídlom Rožňavská č. 2, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra SR, Pribinova č. 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 49 C 366/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. februára 2015 sp. zn. 14 Co 105/2013, sp. zn. 14 Co 134/2013 takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 17. februára 2015 sp. zn. 14 Co 105/2013, sp. zn. 14 Co 134/2013 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 19. októbra 2012, č. k. 49 C 366/2011-75, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne o náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu tvrdeného nesprávneho úradného postupu príslušníkov Policajného zboru služobne zaradených na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Bratislava V dňa 7. augusta 2008 pri cestnej dopravnej kontrole žalobkyne a následnom objasňovaní a prejednávaní priestupku v správnom konaní a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Odvolací súd tiež potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava V z 11. januára 2013 č. k. 49 C 366/2011-100, ktorým uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20 Eur podľa pol. č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb., v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia s odôvodnením, že konanie v danej veci nie je od 1. októbra 2012 od súdneho poplatku oslobodené. V dôvodoch svojho rozhodnutia sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žiaden nesprávny úradný postup v konaní nebol preukázaný. V prejednávanej veci z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobkyňa bola uznaná vinnou zo spáchania priestupku dňa 7. augusta 2008, za čo jej aj bola uložená sankcia. Zákonnosť postupu príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky bola riadne prešetrená príslušnými orgánmi Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, a tieto nekonštatovali žiadne významné pochybenie. Pokiaľ aj boli v ich rozhodnutiach skonštatované podozrenia z disciplinárneho previnenia (z porušenia etického kódexu príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky), tieto následným šetrením preukázané neboli. Súd prvej

inštalácie preto správne skonštatoval, že v súvislosti s touto vecou nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu. Žalovanej odvolací súd trový odvolacieho konania nepriznal, keďže si ich náhradu neuplatnila.

2. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. pred 1. júlom 2016, ktoré odôvodnila podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v zmysle Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2015 ide o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Namietala, že jej postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, ktorú vyvodzovala z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmatečné a jeho odôvodnenie nedáva odpoveď na všetky ňou uvádzané argumenty v odvolaní. Rozhodnutie odvolacieho súdu je založené tiež na nesprávnych skutkových a právnych zisteniach, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žiadala rozhodnutia súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

3. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedla, že má za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne a právne správne a nie sú dané dôvody dovolania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť. Z uvedeného dôvodu navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol alebo zamietol.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas dovolateľka zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

5. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobkyne bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

6. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým by bolo dovolanie prípustné, sú uvedené v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. Keďže dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nemožno podriaďovať pod žiadny dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 238 O.s.p., je zrejmé, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej veci podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

7. Predmetné dovolanie by bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo; nepreukázaná bola tiež vada konania žalobkyňou namietaná (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

8. Dovolateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. namietala, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, pretože je založený na nesprávnych skutkových a právnych zisteniach, ktoré vychádzajú z vykonaného dokazovania súdom prvej inštalácie, ktoré je neúplné. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 1/2016, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje zreteľné vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvej inštalácie) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Súd prvej inštalácie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval

prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd sa v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. stotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie a zároveň sa vypořiadal s námietkami žalobkyne uvádzanými v dôvodoch odvolania.

9. Pokiaľ dovolateľka vytýkala odvolaciemu súdu aj nesprávne právne závery dovolací súd uvádza, že do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

10. Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne s a dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

11. Dovolací súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na záver ústavného súdu, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

12. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p., v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ CSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol, a to bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.